

متن پرسش

بسمه تعالی. سلام علیکم: مگر جز اینست که قرآن استاد الاساتید تفکر است؟ و مگر جز اینست که راه حضور در محضرش، معصوم است؟ و مگر جز اینست که باب ورود به جهان معصوم، همین دروس حوزویست که بعنوان راهی، انسانی را مساعدت می‌کند برای ورود به اقیانوس بی‌ته‌روایات؟ و چه خوب راهیست که قبل از هرچیزی، انسان را به خود می‌نماید و فهم خود را آشکار می‌گرداند!؛ هرچه هستی، خودی؛ نه زبانت زبان دیگری. نه فهمت، نه نگاهت، نه میل، نه عشقت... هرچه هست از خودست... پس حوزه شاهراه رسیدنست که آوینی‌مان فرمود: «پیمان علم، پیمان کربلائیست و آنکه این پیمان را با خدا بست در مدرسه درس فقه و اصول می‌خواند و در جبهه درس عشق...» حال باید بدین فکر کرد که آیا این راه جز برای اهلش جز برای آنکه مردان مرد جایی دارد؟ گویی قبل از اینکه راه بیوفتی باید راه رفته باشی! مقصود اینکه جز با یک ایمان غنی و عمیق می‌توان در این مسیر قدم نهاد؟ (گویی از همینک باید در نهایت خود بود، در مسیر بود و هرآنچه را انسانی می‌تواند رعایت کند تا بتواند جلو و جلوتر رود)

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نکته‌ خوب و مهمی است و در این رابطه می‌توان گفت: «آن قدر ای دل که توانی بکوش». موفق باشید